

A Study of Kanji Learning Strategies Used by Upper Secondary-School Students

Chanantorn Rungtanyanitorn*

Graduate School of Japanese Studies, Thammasat University

Abstract

This study attempts to examine Kanji learning strategies used by the upper secondary-school students (Matthayom Suksa 6) by comparing the use of Kanji learning strategies within 4 groups of experiments; namely, the excellent group, the good group, the fair group, and the poor group. The experiments of this study were 390 Matthayom Suksa 6 students majoring in the Arts-Japanese program. The research tools used in this study were 1) a Kanji test, 2) 31 items from the Kanji learning strategy questionnaire and 3) a follow-up interview. These experiments were categorized into 4 groups according to the Kanji test scores. The results showed that when unable to read or write Kanji letters, asking friends or teachers was the most frequent strategy employed by the experiments ($\bar{X} = 3.11$). Furthermore, the excellent group used Kanji learning strategies more frequently than the other groups did ($\bar{X} = 2.63$, the good group $\bar{X} = 2.33$, the fair group $\bar{X} = 2.20$, and the poor group $\bar{X} = 1.92$). In addition, the experiments that succeeded in learning Kanji, in the excellent group and the good group, tended to use strategies through which they could acquire all Kanji information through sound, shape, meaning, and syntactic level together, while the unsuccessful Kanji learning experiments, in the fair group and the poor group, tended to use strategies which allowed them to acquire only the shape of the Kanji.

The findings suggested that in order to improve the ability in learning Kanji, teachers should introduce appropriate learning methods for students, such as suggesting that they practice writing new Kanji more frequently, writing Furigana (reading Kanji sound) at the side or on the top of unfamiliar kanji until they can remember them, and training them to notice where the Kanji were written in the contexts. Also, student are encouraged to consider the importance of learning information about Kanji by developing Kanji exercises and teaching materials.

Keywords: Kanji learning strategies, acquisition of Kanji, frequency of using kanji learning strategies, Japanese upper secondary-school students

* Corresponding author e-mail: koganei24@hotmail.com

การศึกษากลวิธีการเรียนคั่นจิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ชัญญ์ธร รุ่งธัญญ์ธรณ์

ปริญญาโทสาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจกลวิธีการเรียนคั่นจิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนคั่นจิจระหว่างนักเรียน 4 กลุ่มที่ได้คะแนนสอบคั่นจิจเดิม ดี พอใช้ และควรปรับปรุง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่นจำนวน 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชิ้นคือ 1. แบบทดสอบคั่นจิจเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 4 กลุ่ม 2. แบบสอบถามกลวิธีการเรียนคั่นจิจจำนวน 31 ข้อ ซึ่งแบ่งความถี่การใช้กลวิธีออกเป็น 4 ระดับ และ 3. การสัมภาษณ์เพื่อติดตามผล

ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคั่นจิจไม่ได้ เป็นกลวิธีที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ 3.11 นอกจากนี้เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนคั่นจิจของทั้ง 4 กลุ่มพบว่า กลุ่มที่ได้คะแนนคั่นจิจเดิม จะใช้กลวิธีในค่าเฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มอื่น $\bar{X} = 2.63$ กลุ่มดี $\bar{X} = 2.33$ กลุ่มพอใช้ $\bar{X} = 2.20$ กลุ่มควรปรับปรุง $\bar{X} = 1.92$ ตามลำดับ และผู้เรียนกลุ่มดีเยี่ยมและกลุ่มดีจะใช้กลวิธีการเรียนที่ได้ข้อมูลคั่นจิจครบ 4 ด้านคือ ด้านเสียงอ่าน รูปของอักษร ความหมายและการนำคั่นจิจไปใช้ในระดับประโยค ขณะที่ผู้เรียนกลุ่มพอใช้และกลุ่มควรปรับปรุงจะใช้กลวิธีการเรียนคั่นจิจที่ได้เฉพาะข้อมูลรูปของอักษรเป็นหลัก

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยคือ ผู้สอนควรแนะนำวิธีการเรียนคั่นจิจที่เหมาะสมกับผู้เรียน เช่น ให้ฝึกเขียนคั่นจิจใหม่ซ้ำไปซ้ำมาจนกว่าจะทำได้ แนะนำให้หมั่นเขียนเสียงอ่านที่ด้านบนหรือด้านข้างคั่นจิจที่ยังไม่คุ้นเคยจนกว่าจะจำได้ หรือชี้ให้ผู้เรียนสังเกตว่าคั่นจิจตัวนั้นถูกใช้ในบริบทแบบใด เป็นต้น ตลอดจนพัฒนาแบบฝึกหัดเพื่อชี้ให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้อ่านคั่นจิจทั้งด้านเสียงอ่าน รูปร่าง ความหมายและการนำไปใช้ในประโยค เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนคั่นจิจต่อไป

คำสำคัญ: กลวิธีการเรียนคั่นจิจ การเรียนรู้ข้อมูลคั่นจิจ ความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนคั่นจิจ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนการเรียนศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น

1. บทนำ

ปัจจุบันมีผู้เรียนชาวไทยสนใจศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นทุกปี จากการสำรวจของมูลนิธิญี่ปุ่น¹ ปี 2009 พบว่ามีผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยประมาณ 8 หมื่นคน ซึ่งจัดอยู่ในอันดับที่ 7 ของโลก และกลุ่มผู้เรียนที่มีจำนวนมากที่สุดในประเทศไทยคือผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแผนศิลป์-ภาษาญี่ปุ่นที่มีจำนวนประมาณ 3 หมื่น 8 พันคน

การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นจะเน้นเรื่องไวยากรณ์เป็นหลัก เนื่องจากผู้เรียนต้องนำความรู้ไปใช้สอบเข้าเพื่อศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย แต่คันจิเป็นหัวข้อสำคัญอีกหัวข้อหนึ่ง ที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากคันจิสื่อความหมายได้ และใช้กันในชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่น ดังนั้นหากผู้เรียนไม่เข้าใจคันจิอาจประสบปัญหาการติดต่อสื่อสารได้ ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

はははいしゃです。

หากประโยคด้านบนนี้ไม่มีคำแปลและไม่ได้เขียนด้วยคันจิ ผู้เรียนอาจสับสนได้ว่าส่วนใดคือหัวเรื่องส่วนใดคือคำช่วย แต่ถ้าเขียนด้วยคันจิจะช่วยแยกหน้าที่ของคำในประโยคชัดเจนขึ้นดังนี้

母は歯医者です。(Haha wa haisha desu หมายถึง คุณแม่เป็นหมอฟัน)

คันจิจึงเป็นอักษรที่จำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของคำได้เร็วขึ้น แม้ว่าการเรียนคันจิจะเป็นแต่ก็เป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียน เพราะผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับคันจิซึ่งเป็นอักษรภาพที่มีความหมายในตัว และมีเสียงอ่านมากกว่า 1 เสียง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรสำรวจกลวิธีการเรียนคันจิของผู้เรียนในประเทศไทยเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการเรียนรู้อันจิของผู้เรียนชาวไทย ดังที่ Oxford (1990) กล่าวว่ากลวิธีเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยพัฒนาความ

สามารถในการสื่อสาร การสอนกลวิธีที่เหมาะสมจะช่วยพัฒนาความสามารถและเพิ่มความมั่นใจให้ผู้เรียนได้

อย่างไรก็ตามงานวิจัยเรื่องกลวิธีการเรียนคันจิในประเทศไทยมีน้อยมาก อีกทั้งยังไม่มีการวิจัยที่ศึกษากลวิธีการเรียนคันจิที่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษากลวิธีการเรียนคันจิของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งเกณฑ์ตามผลคะแนนสอบคันจิว่าผู้ที่มีผลคะแนนสอบดีเยี่ยมจะใช้ลักษณะกลวิธีการเรียนแตกต่างหรือหลากหลายจากผู้ที่มีผลคะแนนสอบดี ผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์หรือไม่ เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนคันจิในประเทศไทยต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจกลวิธีการเรียนคันจิของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่น

2. เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนคันจิระหว่างนักเรียน 4 กลุ่มที่ได้คะแนนสอบคันจิดีเยี่ยม ดี พอใช้ และควรปรับปรุง

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในที่นี้จะกล่าวถึงงานวิจัยของ Ookita (1995) Kanou (2001) Takagi (1995) Tollini (1992) และสมชาย ไชยเขตรนัง (2008) ซึ่งศึกษากลวิธีการเรียนคันจิสำหรับผู้เรียนกลุ่มที่ไม่ได้ใช้คันจิในการสื่อสาร

Ookita (1995) สำรวจกลวิธีและความเชื่อในการเรียนคันจิของนักศึกษามหาวิทยาลัยฮาวายที่ลงทะเบียนวิชาภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น 84 คน โดยใช้แบบสอบถาม SILL ของ Oxford พบว่ากลวิธีที่

¹ <http://www.jpff.go.jp/e/japanese/survey/result/dl2009/summary2009.pdf>

นักศึกษาใช้มากที่สุด 2 อันดับแรกคือ 1. การเขียนคันทิจเข้าไปซ้ำมา 2. อ่านคันทิจตามป้ายในเมือง และกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุด 2 อันดับคือ 1. ใช้เสียงสัมผัส 2. จำเสียงอ่านแบบจีนและญี่ปุ่นในคราวเดียวกัน สำหรับความเชื่อในการเรียนคันทิจพบว่านักศึกษาเห็นด้วยที่ควรสอนตัวอักษรญี่ปุ่นตั้งแต่เริ่มเรียน เชื่อว่าส่วนประกอบของคันทิจหรือ 部首 (bushu) มีประโยชน์ในการเรียนคันทิจ ดังนั้นผู้สอนต้องพัฒนาการสอนที่เน้นความสำคัญกับคันทิจ เลือกวิธีสอนที่ผู้เรียนเชื่อเพื่อช่วยให้เรียนคันทิจอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ผู้เรียนใกล้ชิดกับคันทิจอยู่เสมอ จากผลการวิจัยทำให้ทราบแนวทางการสร้างแบบสอบถามกลวิธีการเรียนคันทิจและทราบข้อมูลกลวิธีการเรียนคันทิจของกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสารว่าการเขียนคันทิจซ้ำๆ เป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุด อย่างไรก็ตามเนื่องจากสภาพแวดล้อมและระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันจึงไม่สามารถสรุปรวมถึงผู้เรียนชาวไทยได้

Tollini (1992) กล่าวว่าผู้เรียนกลุ่มที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสาร จำเป็นต้องเข้าใจโครงสร้างคันทิจ จดจำคันทิจที่ซับซ้อนได้และสามารถแยกคันทิจที่คล้ายคลึงกันออกจากกันได้ เพื่อให้ทราบว่าคันทิจคืออักษรที่มีระบบชัดเจน จึงเสนอแบบฝึกหัด 4 ประเภทดังนี้

1. แบบฝึกหัดการรับรู้คันทิจในภาพรวม
2. แบบฝึกหัดแยกส่วนคันทิจ
3. แบบฝึกหัดการรับรู้เรื่องส่วนประกอบของคันทิจ
4. แบบฝึกหัดการรับรู้คันทิจอย่างเป็นรูปแบบสำหรับวิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดดังกล่าวข้างต้น นับว่าเป็นวิธีที่อาจจะช่วยให้ผู้เรียนกลุ่มที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสาร จดจำคันทิจอย่างเป็นระบบมากขึ้น จึงนำวิธีคิดของแบบฝึกหัดข้อ 2 มาเป็นคำถามในการใช้กลวิธีการเรียนคันทิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชาวไทยจำนวน 1 ข้อ แต่แนวคิดของ Tollini

นี้ยังไม่ได้นำไปทดลองใช้กับผู้เรียนกลุ่มที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสาร จึงสรุปไม่ได้ว่าใช้ได้ผลหรือไม่

Takagi (1995) ได้ทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้คันทิจกับความสามารถในการรับรู้รูปแบบของคันทิจในผู้เรียนกลุ่มที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสาร เพื่อศึกษาว่าความสามารถในการรับรู้คันทิจอย่างเป็นรูปแบบจะส่งผลต่อการเรียนคันทิจอย่างไร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดที่ Tollini เสนอไว้ ผลการทดลองพบว่า กลุ่มตัวอย่าง 13 คนได้คะแนนสอบคันทิจสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนวิธีจำคันทิจอย่างเป็นรูปแบบ จึงสรุปว่าการเรียนคันทิจอย่างเป็นรูปแบบจำเป็นสำหรับผู้เรียนกลุ่มที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสาร และผู้สอนมีบทบาทในการสอนให้ผู้เรียนมองคันทิจอย่างเป็นระบบ

อาจกล่าวได้ว่างานวิจัยของ Takagi ได้ต่อยอดแนวคิดที่ Tollini เสนอไว้ว่าการจำคันทิจอย่างเป็นรูปแบบจะช่วยให้จำคันทิจได้ดีขึ้น แต่ด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยเพียง 13 คนจึงไม่สามารถกล่าวรวมถึงผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสารได้ทั้งหมด

นอกจากนี้ Kanou (2001) ได้วิเคราะห์ขั้นตอนการจัดการข้อมูลคันทิจทั้ง 4 คือรูปของตัวอักษร เสียงอ่าน ความหมายและการนำคันทิจไปใช้ในระดับประโยค ออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทักษะจำตัวอักษร (คันทิจ) เป็นทักษะที่เป็นปัญหามากสำหรับที่ไม่ได้ใช้คันทิจในการสื่อสาร

ขั้นที่ 2 ทักษะดูคันทิจแล้วแปลเป็นภาษาแม่ แบ่งส่วนที่แสดงความหมายออกจากคันทิจได้และทักษะดูคันทิจแล้วบอกเสียงอ่านได้ แบ่งส่วนที่แสดงเสียงอ่านออกจากคันทิจได้

ขั้นที่ 3 เป็นการรวมทักษะเชื่อมโยงรูปของตัวอักษร เสียงอ่าน และความหมายเข้าด้วยกัน ตลอดจนทักษะการนำคันทิจไปใช้ในระดับประโยคก็สำคัญเช่นกัน

จากแนวคิดของ Kanou ชี้ให้เห็นถึงวิธีการเรียนคันทิจที่ว่า ควรเรียนรู้ทั้งรูปของตัวอักษร เสียง

อ่าน ความหมายและการนำไปใช้ในระดับประโยค ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้จะนำแนวคิดดังกล่าวไปวิเคราะห์ลักษณะกลวิธีการเรียนคันจิที่กลุ่มตัวอย่างใช้ด้วย

สำหรับงานวิจัยคันจิในประเทศไทยพบงานวิจัยของสมชาย ไชยเชตธน์ (2008) ที่ศึกษาความเชื่อและกลวิธีในการเรียนคันจิของผู้เรียนชาวไทยระดับอุดมศึกษาและผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่นรวม 197 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ประยุกต์จาก Ventura (2007) มาแปลเป็นภาษาไทย โดยเป็นคำถามเกี่ยวกับความเชื่อ 42 ข้อ และการใช้กลวิธีการเรียนคันจิ 26 ข้อ ผลวิจัยพบว่าผู้เรียนทั้ง 2 ระดับเชื่อตรงกันคือ 1. การเรียนคันจิเป็นสิ่งจำเป็น 2. ยิ่งพยายามก็จะยิ่งประสบความสำเร็จในการเรียน สำหรับการใช้กลวิธีการเรียนคันจิพบว่า ผู้เรียนทั้ง 2 ระดับใช้กลวิธีเขียนคำอ่าน furigana ที่ตัวคันจิที่ยังจำไม่ได้มากที่สุด ลำดับถัดมาคือกลวิธีสังเกตจุดแตกต่างของคันจิที่คล้ายกัน กลวิธีเขียนคันจิซ้ำไปซ้ำมา และกลวิธีเดาความหมายจากบริบท สำหรับกลวิธีที่ผู้เรียนไม่นิยมใช้กันคือ กลวิธีแบ่งกลุ่มคันจิที่เรียนตามรูปร่าง ความหมายและเสียงอ่าน กลวิธีแต่งเรื่องราวที่มาของคันจิ และกลวิธีเชื่อมโยงคันจิกับภาษาอื่นๆ

4. ขั้นตอนและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร แผนการเรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 390 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่มตามผลคะแนนสอบคันจิดังนี้

Table 1 The Number of experiments

Group	Number of experiments
Excellent (80-100%)	148
Good (65-79%)	72
Fair (50-64%)	60
Poor (0-49%)	110
Total	390

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ข้อสอบคันจิ (อ้างอิงจาก Japanese language proficiency test; level 3 ตั้งแต่ปี 1998 จนถึงปี 2008) จำนวน 60 ข้อ

2. แบบสอบถามกลวิธีการเรียนคันจิ (ประยุกต์จากแบบสอบถามของสมชาย (2551) จำนวน 31 กลวิธี แบ่งความถี่เป็น 4 ระดับคือ เสมอ บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

3. การสัมภาษณ์เพื่อติดตามผล (follow up interview) ระยะเวลาเก็บข้อมูล : เดือนพฤศจิกายน-เดือนธันวาคม พ.ศ. 2553

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล : SPSS ver.17 โดยคำนวณค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และเมื่อประมวลผลผ่านโปรแกรม spss จะแบ่งค่าเฉลี่ยออกเป็น 3 ระดับดังนี้ ค่าเฉลี่ยสูง คือ ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนคันจิระหว่าง 3-4 ค่าเฉลี่ยปานกลาง คือ ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนคันจิระหว่าง 2-2.99 ค่าเฉลี่ยต่ำ คือ ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนคันจิระหว่าง 0-1.99

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 ผลการใช้กลวิธีการเรียนคันจิของกลุ่มตัวอย่าง 390 คน

พบว่าค่าเฉลี่ยของการใช้กลวิธีการเรียนคันจิที่อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3-4) มีเพียง 1 กลวิธีคือ กลวิธีถามครูหรือเพื่อน เมื่ออ่านหรือเขียนคันจิไม่ได้นั้นเป็นกลวิธีที่ใช้ในความถี่สูงสุด (ค่าเฉลี่ย 3.11) อันดับที่ 2 มีสองกลวิธีคือ กลวิธีการจำคันจิตัวใหม่โดยเขียนซ้ำไปซ้ำมา และกลวิธีใส่คำอ่านคันจิไว้ด้านข้างหรือด้านบนของคันจิที่ไม่คุ้น (ค่าเฉลี่ย 2.79) อันดับที่ 4 คือกลวิธีใช้คำศัพท์หรือข้อความอื่นๆรอบข้างเพื่อช่วยคาดเดาความหมาย (ค่าเฉลี่ย 2.71) อันดับที่ 5 กลวิธีจำคันจิตัวใหม่จากรูปร่าง (ค่าเฉลี่ย 2.69) ดังตารางที่ 2

Table 2 Top 5 most frequently used Kanji learning strategies

No.	Kanji learning strategies	$\bar{X}$	SD
1	When I can't write or read kanji, I'll ask my friend or Japanese teacher	3.11	.876
2	I remember a new kanji by writing it repeatedly	2.79	.912
3	I write the reading of unfamiliar kanji at the side or on the top of kanji	2.79	1.042
4	When I see an unfamiliar kanji, I'll guess its meaning by looking at context	2.71	.979
5	I remember a new kanji by looking at its shape	2.69	.848

จากผลการสำรวจ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เพื่อติดตามผล (follow up interview) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน โดยคัดเลือกแบบสุ่มและไม่ได้แบ่งตามผลคะแนนสอบคันจิ เพื่อศึกษาสาเหตุการเลือกใช้กลวิธีต่างๆในการเรียนคันจิ ดังนี้

สาเหตุที่ใช้กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคันจิไม่ได้มากที่สุด เนื่องจากเป็นวิธีที่ได้คำตอบถูกต้องและรวดเร็วที่สุด 17 คน คิดเป็นร้อยละ 94.4 แต่มี 1 คน ไม่ใช้วิธีนี้ ได้อ้างเหตุผลว่าการหาคำตอบด้วยตัวเองจะจำคันจิได้นานกว่าการถาม คิดเป็นร้อยละ 5.6 ซึ่งน่าสังเกตว่ากลวิธีนี้เป็นการเรียนที่ไม่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้จำคันจิได้ในระยะสั้น แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถี่ที่ได้เห็นคันจิตัวที่ถาม ถ้าเห็นคันจิตัวที่ถามครูหรือเพื่อนอย่างสม่ำเสมอจะจำได้ยาวนานขึ้น

สำหรับกลวิธีจำคันจิตัวใหม่โดยเขียนซ้ำไปซ้ำมาที่ได้อันดับที่ 2 กลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลว่าทำให้คุ้นเคยและช่วยให้จำคันจิได้แม่นยำ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 88.9 และให้อีกเหตุผลว่าช่วยให้เขียนคันจิได้ถูกต้อง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1

สำหรับสาเหตุที่ใช้กลวิธีใส่คำอ่านคันจิ (Furigana) ด้านข้างหรือด้านบนของคันจิที่ไม่คุ้นซึ่งได้อันดับที่ 2 เช่นกัน กลุ่มตัวอย่างตอบว่า เพราะช่วยกระตุ้นให้นึกถึงความหมายคันจิได้ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 ทำให้จำได้ทั้งเสียงอ่านคันจิและตัวคันจิ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 ช่วยให้จำเสียงอ่านคันจิแม่นยำขึ้น 10 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 และไม่ใช้กลวิธีนี้บ่อย 3 คนหรือร้อยละ 15.6 เพราะเชื่อว่าการสนใจเฉพาะเสียงอ่านคันจิไม่อาจทำให้จำคันจิได้จากข้อมูลสัมภาษณ์ทำให้ได้ข้อสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีลักษณะการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกฝนและทำซ้ำ อาจเป็นเพราะอยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้คันจิในการสื่อสาร

จึงไม่มีสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการพบเห็นคันจิในชีวิตประจำวัน ทำให้นิยมใช้วิธีเขียนคันจิซ้ำและวิธีใส่เสียงอ่านคันจิเพื่อให้จำรูปของอักษรและเสียงอ่านคันจิได้ยาวนาน

สำหรับกลวิธีใช้คำศัพท์หรือข้อความอื่นๆ รอบข้างเพื่อช่วยคาดเดาความหมายนั้น กลุ่มตัวอย่าง 16 คนเชื่อว่าการใช้บริบทโดยรอบซึ่งมีใจความที่คล้ายคลึงกันจะช่วยให้เดาความหมายคันจิที่ไม่ทราบได้ คิดเป็นร้อยละ 88.9 แต่มี 2 คนที่ไม่ใช้วิธีนี้ เพราะไม่สามารถใช้บริบทเดาคันจิได้ คิดเป็นร้อยละ 11.1 จึงสะท้อนว่าผู้สอนจำเป็นต้องใช้คันจิที่เรียนไปแล้วเวลาแต่งประโยคด้วย เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเห็นการใช้คันจิในระดับประโยคจนสามารถเรียนรู้และเชื่อมโยงเนื้อหาต่างๆ สู่ความหมายคันจิได้

ส่วนกลวิธีจำคันจิตัวใหม่จากรูปร่างที่ใช้มากเป็นอันดับที่ 5 ให้เหตุผลว่า จำเป็นต้องเขียนเวลาเรียนหรือสอบ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 เป็นแรงจูงใจในการเขียนคันจิ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 การจำรูปร่างจะช่วยให้จำความหมายคันจิได้ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 61.1 แต่มี 2 คนไม่นิยมใช้วิธีนี้ เพราะสนใจความหมายคันจีก่อนรูปร่าง คิดเป็นร้อยละ 11.1 จากข้อมูลสามารถสันนิษฐานสาเหตุการที่ใช้กลวิธีนี้เป็นอันดับที่ 5 ได้ว่า เพราะคันจิบางตัวมีจำนวนเส้นมากทำให้ดูซับซ้อน อีกทั้งคันจิบางตัวมีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น คันจิ 問 กับ 開 จึงรู้สึกว่ายากเมื่อต้องใช้เวลาสอบจึงให้ความสำคัญมาก

สำหรับกลวิธีจำคันจิแบบแยกส่วนที่ Tollini (1992) และ Takagi (1995) เสนอ ซึ่งเป็นกลวิธีที่น่าจะช่วยให้ผู้เรียนชาวไทยจำคันจิได้ดี กลับพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีนี้อยู่ในอันดับที่ 16 (ค่าเฉลี่ย 2.22) ถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง

Table 3 The average use of dividing kanji's components strategy

No.	Strategy	$\bar{X}$	SD
16	I remember kanji by dividing components, for example: 林 = 木+木	2.22	.955

เมื่อสัมภาษณ์เพื่อติดตามผลกลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คนพบว่าในกลุ่มตัวอย่าง 15 คนตอบว่าเคยใช้กลวิธีนี้ คิดเป็นร้อยละ 83.3 ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีนี้ไม่บ่อยครั้งและใช้กับคันจิบางตัวเท่านั้น เนื่องจากประสบปัญหาการใช้ ได้แก่

1. ปัญหาด้านเสียงอ่าน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง 6 คนคิดเป็นร้อยละ 33.3 ระบุว่า กลวิธีจำคันจิแบบแยกส่วนไม่ช่วยในการจำเสียงอ่านของคันจิได้

2. ปัญหาด้านความหมาย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง 6 คนคิดเป็นร้อยละ 33.3 ระบุว่า กลวิธีจำคันจิแบบแยกส่วนไม่ช่วยในการจำความหมายของคันจิได้

3. พบทั้งปัญหาด้านเสียงอ่านและความหมาย 3 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7

4. ไม่ตอบ 3 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7

จากปัญหาเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนใช้กลวิธีนี้กับคันจิตัวที่ตนรู้จักทุกส่วนเท่านั้น วิเคราะห์ได้ว่ากลวิธีจำคันจิแบบแยกส่วนอาจช่วยให้ผู้เรียนจำได้เฉพาะรูปของตัวคันจิ แต่ไม่ช่วยเรื่องเสียงอ่านและความหมาย จึงรู้สึกกังวลที่จะแยกส่วนคันจิออกมาโดยไม่ทราบความหมายหรือเสียงอ่าน

5.2 สรุปการเปรียบเทียบผลการใช้กลวิธีการเรียน คันจิของกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม

ตารางต่อไปนี้เป็นารแสดงข้อมูลทั่วไปของ
กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน
กับที่ระบุในตารางที่ 1 โดยจะเป็นรายละเอียดของ
ข้อมูลด้านประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่น
ประสบการณ์การเรียนภาษาจีน การเรียนพิเศษภาษา
ญี่ปุ่น ความชอบคันจิ และการมีพจนานุกรมคันจิ เพื่อ
ใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ผลการวิจัย

Table 4 Kanji background information of
4 groups of experiments

(%)

Kanji Background information		Excel- lent	Good	Fair	Poor
Have you ever studied in Japan?	Yes	2.0	4.2	1.7	-
	No	94.5	94.4	98.3	100
Have you ever studied Chinese?	Yes	35.1	47.2	45.0	26.4
	No	64.2	52.8	55.0	73.6
Do you study Japanese at cram school?	Yes	70.3	51.4	40	37.3
	No	29.7	47.2	60.0	62.7
Do you like Kanji?	Yes	63.5	41.7	18.3	7.3
	No	35.8	56.9	81.7	92.7
Do you have a Kanji dictionary?	Yes	59.5	54.2	46.7	34.5
	No	37.2	44.4	51.7	64.5

จากตารางข้างต้นพบว่า มีผู้ที่ไม่เคยไปศึกษา
ยังประเทศญี่ปุ่นมากกว่าร้อยละ 95 ทำให้ปัจจัยด้าน
ประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่นไม่มีผลต่อความ
สามารถในการเรียนคันจิสำหรับงานวิจัยนี้ แต่เมื่อ

พิจารณาข้อมูลการเรียนรู้พิเศษภาษาญี่ปุ่น ความชอบ
คันจิ และการมีพจนานุกรมพบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของ
ทั้ง 4 กลุ่มเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ กลุ่มดี
เยี่ยม กลุ่มดี กลุ่มพอใช้และกลุ่มควรปรับปรุง (กลุ่ม
ดีเยี่ยมเรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 70.3 กลุ่มดี
ร้อยละ 51.4 กลุ่มพอใช้ ร้อยละ 40 กลุ่มควรปรับปรุง
ร้อยละ 37.3 กลุ่มดีเยี่ยมชอบคันจิ ร้อยละ 63.5
กลุ่มดี ร้อยละ 41.7 กลุ่มพอใช้ ร้อยละ 18.3 กลุ่มควร
ปรับปรุง ร้อยละ 7.3 กลุ่มดีเยี่ยมมีพจนานุกรมคันจิ
ร้อยละ 59.5 กลุ่มดี ร้อยละ 54.2 กลุ่มพอใช้ ร้อยละ
46.7 กลุ่มควรปรับปรุง ร้อยละ 34.5) จึงสันนิษฐาน
ได้ว่าความขยันในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ทักษะที่ดีต่อ
การเรียนรู้คันจิ (ชอบคันจิ) และการมีพจนานุกรม
คันจิเพื่อใช้ค้นหาคันจิที่ตนไม่รู้ อาจเป็นปัจจัยเสริมที่ส่ง
ผลให้กลุ่มตัวอย่างประสบความสำเร็จในการเรียนคันจิ
เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนคันจิจาก
มากไปหาน้อยออกมาดังนี้ กลุ่มดีเยี่ยม กลุ่มดี กลุ่ม
พอใช้และกลุ่มควรปรับปรุง

Table 5 The average of Kanji learning
strategies used by 4 groups

Group	$\bar{X}$
Excellent	2.63
Good	2.33
Fair	2.20
Poor	1.92

จากผลในตารางที่ 5 ได้ข้อสังเกตว่ายังเป็น
กลุ่มที่ทำคะแนนสอบคันจิได้ดี ค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธี
การเรียนรู้คันจิจะสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ ซึ่งการที่กลุ่มดีเยี่ยม
มีค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนคันจิสูงกว่าอีก 3 กลุ่ม
นั้น น่าจะสัมพันธ์กับผลของตารางที่ 4 ที่แสดงข้อมูล
ทั่วไปในการเรียนคันจิโดยกลุ่มดีเยี่ยมชอบคันจิ เรียน
พิเศษภาษาญี่ปุ่นและมีพจนานุกรมคันจิในอัตราส่วน

ร้อยละที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ตามลำดับ จึงน่าจะสะท้อนมาสู่ผลการใช้กลวิธีการเรียนคันจิที่สูงกว่ากลุ่มอื่นๆ ด้วยเช่นกัน

เมื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนคันจิที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มใช้สูงสุด 5 อันดับจะเป็นดังตารางต่อไปนี้

Table 6 Top 5 Kanji learning strategies used by each group

Excellent group	$\bar{X}$
1. When I can't write or read kanji, I'll ask my friend or teacher	3.34
2. I write the reading of unfamiliar kanji at the side or on the top of kanji	3.24
3. When I see an unfamiliar kanji, I'll guess its meaning by looking at context	3.17
4. I remember a new kanji by writing it repeatedly	3.07
5. I try to find the difference between kanji that looks familiar	3.07
Good group	$\bar{X}$
1. When I can't write or read kanji, I'll ask my friend or teacher	3.18
2. I remember a new kanji by writing it repeatedly	3.14
3. When I see an unfamiliar kanji, I'll guess its meaning by looking at context	2.83
4. I remember a new kanji as a compound word (jukugo)	2.81
5. I remember a new kanji by looking at its shape	2.79

จากตารางพบประเด็นที่น่าสนใจ 3 ประเด็นดังนี้

1. กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคันจิไม่ได้ เป็นกลวิธีที่ทุกกลุ่มตัวอย่างใช้ในความถี่สูงที่สุด อาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความคาดหวังอย่างมากว่าผู้สอนจะมีความรู้เกี่ยวกับคันจิเป็นอย่างดี แต่การถามเพื่อนในความถี่สูงเช่นนี้เพราะได้คำตอบรวดเร็วกว่าการหาคำตอบด้วยตัวเอง สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนคันจิแบบพึ่งพาผู้อื่น

Fair group	$\bar{X}$
1. When I can't write or read kanji, I'll ask my friend or teacher	3.25
2. I write the reading of unfamiliar kanji at the side or on the top of kanji	2.98
3. I remember a new kanji by writing it repeatedly	2.78
4. I remember a new kanji by looking at its shape	2.68
5. I remember where the new kanji is located on the page or where I first saw it	2.57
Poor group	$\bar{X}$
1. When I can't write or read kanji, I'll ask my friend or teacher	2.66
2. I remember a new kanji by looking at its shape	2.29
3. I remember where the new kanji is located on the page or where I first saw it	2.23
4. I try to find the difference between kanji that looks familiar	2.22
5. I remember a new kanji by writing it repeatedly	2.20

2. เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนคํานิจที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่า 3 ขึ้นไป หมายความว่าใช้กลวิธีนั้นเป็นประจำ จะเห็นว่ากลุ่มดีเยี่ยมใช้กลวิธีทั้ง 5 อันดับอยู่ในค่าเฉลี่ยมากกว่า 3 ทั้งหมด ขณะเดียวกันเมื่อดูค่าเฉลี่ยของกลุ่มอื่นๆ พบว่า กลวิธีที่มีค่าเฉลี่ยเกินกว่า 3 มีจำนวนน้อยลงตามลำดับ (กลุ่มดีพบ 2 กลวิธี กลุ่มพอใช้พบ 1 กลวิธี และไม่พบในกลุ่มควรปรับปรุง) จึงสรุปว่ากลุ่มที่ใช้กลวิธีการเรียนคํานิจในความถี่สูงจะประสบความสำเร็จในการเรียนคํานิจมากกว่ากลุ่มที่ใช้กลวิธีการเรียนคํานิจในความถี่ต่ำ

จากความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว สันนิษฐานได้ว่ากลุ่มดีเยี่ยมเข้าใจการเรียนคํานิจที่ต้องศึกษาทั้งรูปของตัวอักษร เสียงอ่าน ความหมาย และการนำไปใช้ในระดับประโยค และไม่มีกลวิธีการเรียนคํานิจใดที่ดีที่สุด จึงไม่ใช้กลวิธีใดกลวิธีหนึ่งในค่าเฉลี่ยสูงเพียงวิธีเดียว แต่ใช้กลวิธีที่หลากหลายและสม่ำเสมอว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ นอกจากนี้ปัจจัยด้านความชอบคํานิจ การเรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่นที่สูงกว่าอีก 3 กลุ่มอาจส่งผลให้กลุ่มดีเยี่ยมมีแรงจูงใจในการหา กลวิธีช่วยจำคํานิจ หรือมีวิธีการจำคํานิจที่หลากหลายกว่ากลุ่มดี กลุ่มพอใช้ และกลุ่มควรปรับปรุง

3. เมื่อพิจารณาลักษณะการเรียนรู้ข้อมูลคํานิจจะพบว่า กลวิธีการเรียนคํานิจที่กลุ่มดีเยี่ยมใช้ ทำให้ผู้เรียนได้ความรู้ทั้งด้านเสียงอ่าน (กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคํานิจไม่ได้ และกลวิธีใส่คำอ่านคํานิจด้านข้างหรือด้านบนของคํานิจที่ไม่คุ้น) ด้านความหมายและวิธีใช้คํานิจ (กลวิธีใช้คำศัพท์หรือข้อความอื่นๆ รอบข้างเพื่อช่วยคาดเดาความหมาย) ตลอดจนด้านรูปของคํานิจ (กลวิธีเขียนคํานิจเข้าไปข้างหน้าและกลวิธีสังเกตความแตกต่างระหว่างคํานิจที่คล้ายกัน) ครบทั้ง 4 ด้าน

สำหรับกลุ่มดีได้เลือกใช้กลวิธีการเรียนคํานิจที่ช่วยให้เรียนรู้ครบทั้ง 4 ด้านเช่นเดียวกับกลุ่มผ่านเกณฑ์ คือ ด้านเสียงอ่าน (กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคํานิจไม่ได้) ด้านความหมายกับด้านวิธี

ใช้คํานิจ (กลวิธีใช้คำศัพท์หรือข้อความอื่นๆ รอบข้างเพื่อช่วยคาดเดาความหมาย และกลวิธีไม่จำคํานิจเป็นตัวเองๆ แต่จะจำเป็นคำศัพท์) ด้านรูปของคํานิจ (กลวิธีเขียนคํานิจเข้าไปข้างหน้าและกลวิธีจำคํานิจตัวใหม่จากรูปร่าง) แต่แตกต่างจากกลุ่มดีเยี่ยมเรื่องความถี่ที่ต่ำกว่า

สำหรับกลุ่มพอใช้ ใช้กลวิธีการเรียนคํานิจที่ช่วยให้ได้ความรู้ 2 ด้านคือ ด้านเสียงอ่าน (กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคํานิจไม่ได้และกลวิธีใส่คำอ่านคํานิจ ด้านข้างหรือด้านบนของคํานิจที่ไม่คุ้น) กับด้านรูปของอักษร (กลวิธีเขียนคํานิจเข้าไปข้างหน้า กลวิธีจำคํานิจตัวใหม่จากรูปร่างและกลวิธีจำสถานที่ที่พบเห็นคํานิจเป็นครั้งแรก) เช่นเดียวกับกลุ่มควรปรับปรุงที่ใช้กลวิธีการเรียนคํานิจที่เน้นเฉพาะรูปของอักษรถึง 4 กลวิธี (กลวิธีจำคํานิจตัวใหม่จากรูปร่าง กลวิธีจำสถานที่ที่พบคํานิจตัวนั้นเป็นครั้งแรก กลวิธีสังเกตความแตกต่างระหว่างคํานิจที่คล้ายกัน กลวิธีเขียนคํานิจเข้าไปข้างหน้า) จึงกล่าวได้ว่าการใช้กลวิธีการเรียนคํานิจที่ไม่ได้รับข้อมูลครบทั้ง 4 ด้านจะส่งผลให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนคํานิจ

จากการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนคํานิจของ 4 กลุ่มข้างต้น ได้ข้อสังเกตว่า หากจัดกลุ่มดีเยี่ยมและกลุ่มดีให้อยู่ในกลุ่มคะแนนสูง และจัดกลุ่มพอใช้และกลุ่มควรปรับปรุงให้อยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำจะเห็นว่า แม้กลุ่มดีเยี่ยมและกลุ่มดีจะใช้กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคํานิจไม่ได้เป็นอันดับที่ 1 ซึ่งเป็นวิธีเรียนที่พึงพาผู้อื่นก็ตาม แต่ทั้ง 2 กลุ่มนี้ยังใช้กลวิธีอื่นๆ ที่ช่วยให้จดจำรูปของอักษร เสียงอ่าน ความหมาย และการใช้คํานิจในระดับประโยคควบคู่ไปด้วย นอกจากนี้ ลักษณะกลวิธีที่กลุ่มคะแนนสูงใช้จะมีการฝึกฝน (กลวิธีเขียนคํานิจเข้าไปข้างหน้า) การจดบันทึก (กลวิธีใส่คำอ่านคํานิจด้านข้างหรือด้านบนของคํานิจที่ไม่คุ้น และกลวิธีไม่จำคํานิจเป็นตัวเองๆ แต่จะจำเป็นคำศัพท์) และการคิดวิเคราะห์ (กลวิธีใช้คำศัพท์หรือข้อความอื่นๆ รอบข้างเพื่อช่วยคาดเดา

ความหมาย และกลวิธีสังเกตความแตกต่างระหว่างคันจิที่คล้ายกัน) ในความถี่สูงกว่ากลุ่มพอใช้และกลุ่มควรปรับปรุงอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาถึงลักษณะกลวิธีที่กลุ่มคะแนนต่ำทั้ง 2 กลุ่มใช้จะเห็นว่า ถึงแม้จะใช้กลวิธีถามครูหรือเพื่อนเมื่ออ่านหรือเขียนคันจิไม่ได้เป็นอันดับที่ 1 เช่นเดียวกับกลุ่มคะแนนสูง แต่กลวิธีการเรียนคันจิตั้งแต่อันดับที่ 2 ถึงอันดับที่ 5 เป็นกลวิธีที่เน้นการท่องจำเฉพาะรูปของอักษร (กลวิธีจำคันจิตัวใหม่จากรูปร่างและกลวิธีจำสถานที่ที่พบเห็นคันจิเป็นครั้งแรก) กับการฝึกฝน (กลวิธีเขียนคันจิซ้ำไปซ้ำมา) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มคะแนนสูง และไม่มีกลวิธีที่ฝึกการคิดวิเคราะห์หาคำอันดับ 1 ใน 5 จึงอาจเป็นสาเหตุที่กลุ่มพอใช้และกลุ่มควรปรับปรุงไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนคันจิเท่าที่ควร เนื่องจากเป็นผู้เรียนกลุ่มประเทศที่ไม่ได้ใช้คันจิในการสื่อสาร ทำให้ไม่ค่อยมีโอกาสพบเห็นคันจิตามสถานที่ต่างๆ นอกชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่น แต่กลุ่มคะแนนต่ำกลับใช้กลวิธีการเรียนคันจิที่เน้นรูปของอักษรมากกว่าข้อมูลคันจิด้านอื่นๆ เช่น กลวิธีจำคันจิตัวใหม่จากรูปร่างและกลวิธีจำสถานที่ที่พบเห็นคันจิเป็นครั้งแรก อีกทั้งใช้กลวิธีการเรียนคันจิในค่าเฉลี่ยที่น้อยกว่ากลุ่มคะแนนสูง อาจส่งผลให้คันจิได้ง่าย นอกจากนี้กลุ่มคะแนนต่ำยังขาดการฝึกคิดวิเคราะห์ ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการเรียน ทำให้เวลาผู้เรียนพบคันจิในบริบทใหม่ หรือพบคันจิที่ลักษณะคล้ายคลึงกันจะจำความหมาย เสียงอ่านไม่ได้ ตลอดจนไม่สามารถแยกแยะได้ว่าคันจิตัวนั้นเหมาะที่จะใช้ในบริบทใด

6. ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางการเรียนการสอนคันจิ

จากผลการวิจัยสรุปว่า การพัฒนาการเรียนคันจิให้ประสบความสำเร็จจำเป็นต้องใช้กลวิธีการเรียนอย่างสม่ำเสมอ และต้องเรียนรู้ข้อมูลของคันจิทั้งด้านเสียงอ่าน ความหมาย รูปของอักษรและการใช้ในระดับประโยคให้ครบทั้ง 4 ด้าน

ผู้สอนจึงควรแนะนำวิธีการเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ เช่น ให้ฝึกเขียนคันจิใหม่ซ้ำไปซ้ำมามากขึ้นกว่าที่เคยทำเพื่อให้จำรูปของอักษรได้ แนะนำให้หั่นเขียนเสียงอ่านที่ด้านบนหรือด้านข้างคันจิที่ยังไม่คุ้นเคยจนกว่าจะจำเสียงอ่านได้ หรือชี้ให้ผู้เรียนสังเกตและวิเคราะห์ว่าคันจิตัวนั้นใช้กับบริบทแบบใดเพื่อที่จะจำทั้งความหมายคันจิและการนำไปใช้ในระดับประโยคต่อไปได้ เป็นต้น นอกจากนี้ยังควรสร้างแบบฝึกหัดที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ข้อมูลคันจิทั้ง 4 ด้านเช่นเดียวกับที่กลุ่มดีเยี่ยมและกลุ่มดีใช้

References

Articles

- Francesca, V. (2007). Firipinjin nihongo gakushuusha to kyoushi no kanji-gakushuu ni Taisuru biriifu to sutoratejii shiyō – kanjikyōiku no kaizen no tame ni. *Nihongo bunka kenkyūkai ronshū*, (3), pp. 141-168. (in Japanese)
- Kanou, C. (2001). Gaikokujin gakushuusha ni yoru kanji no jyoohou shori katei ni tsuite –Kanji shori ginou no sokutei hyōka ni mukete -. *Bungei gengo kenkyū gengohen*, (39), pp. 45-60. (in Japanese)
- Ookita, Y. (1995). Kanji Learning Strategies and Student Beliefs on Kanji Learning. *Japanese-Language Education around the Globe*, (5), pp. 105-124. (in Japanese)
- Takagi, H. (1995). Study of Kanji Pattern Recognition and Kanji Acquisition among Non-Kanji Area Students. *Japanese-Language Education around the Globe*, (5), pp. 125-138. (in Japanese)

- Tollini, A. (1992). A Consideration on Teaching Kanji at the Introductory Level to Non-Kanji Area Students. *Japanese-Language Education around the Globe*, (2), pp. 65-76. (in Japanese)

Book

- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. Boston: Heinle.

Thesis

- Somchai, C. (2008). *Taijin nihongo gakushuusha no Kanji gakushuu ni taisuru biriifu to sutoratejii shiyō*. Shuushikatei, faculty of Arts Chulalongkorn University. Bangkok. (in Japanese)

Internet

- Japan foundation. (2009). *Survey Report on Japanese-Language Education Abroad 2009: Present Condition of Overseas Japanese-Language Education (Summary)*. Retrieved August 3, 2011, from www.jpf.go.jp/e/japanese/survey/result/index.html